

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2066/2016
01.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Басарић, адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа за превоз путника „Аутотранспорт Панчево“ са седиштем у Панчеву, чији је пуномоћник Биљана Бјелетић, адвокат из ..., ради поништаја одлуке, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1967/14 од 13.05.2016. године, у седници одржаној 01.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1967/14 од 13.05.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 66/2013 од 04.04.2014. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље па је поништено решење туженог бр. ... од 10.01.2013. године којим је тужиљи отказан уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности бр. ... од 24.02.2009. године са анексом уговора бр. ... од 12.11.2011. године и наложено туженом да тужиљу врати на рад у складу са њеном стручном спремом и радним способностима. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље у делу у којем је тражила да се обавезе тужени да је врати на радно место ... Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 177.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1967/14 од 13.05.2016. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда у ставу I изреке, у делу у ком је усвојен тужбени захтев тужиље и поништено решење туженог бр. ... од 10.01.2013. године којим је тужиљи отказан уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности бр. ... од 24.02.2009. године са анексом уговора бр. ... од 12.11.2011. године и тужени обавезан да тужиљу врати на рад, као и у ставу III изреке. Ставом другим изреке укинута је првостепена пресуда у ставу I изреке у делу у ком је обавезан тужени да тужиљу распореди у складу са њеном стручном спремом и радним

способностима и у овом делу је одбачена тужба тужиље. Ставом трећим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ...) Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из става 1. овог члана, јер је суд савесном и брижљивом оценом свих изведених доказа донео закониту и правилну одлуку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог на неодређено време, као ... са VII степеном стручне спреме. Уговором о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности од 24.02.2009. године, закљученим међу парничним странкама, одређено је да тужиља заснива радни однос са пуним радним временом и утврђене су повреде радних обавеза због којих послодавац може запосленом да откаже уговор о раду. Анексом уговора о раду од 12.11.2011. године тужиљи је поверено обављање послова ... Оспореним решњем туженог од 10.01.2013. године тужиљи је на основу члана 179. тач. 2. и 3. Закона о раду отказан уговор о раду (са анексом) и престао јој је радни однос због тога што је својом кривицом учинила повреде радне обавезе из члана 21. тач. 65. и 23, као и члана 22. тач. 6. наведеног уговора. У образложењу решења наведено је да тужиља 25.12.2012. године, у току трајања радног времена (у периоду од 14,02 до 14,20 часова), није била доступна на службеном мобилном телефону што је била дужна, а неодржавање тужиље имало је за последицу да је на седницу Градског већа Града Панчева на којој је требало да се презентира план и програм пословања туженог за 2013. годину отишла друга запослена, због чега је 27.12.2012. године у локалном листу „ББ“ објављен текст под насловом „...“, а потом су 26.12.2012. године око 12,00 часова међу личним стварима тужиље пронађена два примерка анонимног писма насловљена „Градском већнику задуженом за АТП“ узнемиравајуће садржине. Доношењу оспореног решења претходило је писмено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, на које се запослена изјаснила у остављеном року. Упозорење је достављено и синдикату „Независност ЈКП АТП“. Такође је утврђено да је 25.12.2012. године тужиља приликом обављања својих редовних радних задатака била на састанку Савета за буџет и финансије, који се одржавао у згради Општине Панчево и који је трајао до 14.00 часова, да се након састанка пешнице вратила у седиште предузећа пре 14,30 часова, да због саобраћајне буке у прометној улици којом се враћала на посао није чула звоно службеног телефона који јој је био у ташни, да је видела пропуштене позиве секретарице директора, да до повратка у седиште послодавца није знала за заказивање седнице Градског већа Града Панчева, да је о времену одржавања седнице обавештен директор туженог тек око 14,00 часова тог дана, да је по сазнању за пропуштене позиве и разлог позива питала директора да колима оде на седницу, те да јој је речено да то више није потребно, јер је за то

одређен други запослени. Следећег дана секретарица директора је у копијар апарату нашла анонимно писмо у којем су наведене чињенице о нецелисходном трошењу средстава туженог јавног предузећа, кршењу забране запошљавања у јавном предузећу и с тим у вези неправилном раду в.д. директора и бенефицијама које остварује, поводом чије садржине је в.д. директор туженог позвао руководиоце Сектора туженог, упознао их са садржајем писма и од њих тражио изјашњење о томе. Тужила је негирала да су јој назначене чињенице биле познате, а претресом личних ствари тужиле извршеног по налогу в.д. директора туженог у ташни тужиле пронађена су два примерка назначеног писма. Утврђено је да тужила није саставила писмо на свом рачунару, нити је оно добијено и дистрибуирано преко рачунара којим је тужила била задужена.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право, дајући за своје одлуке довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Чланом 179. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду (тачка 2.) и ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца (тачка 3.).

Према члану 21. тачка 65. уговора о раду, повреду радне обавезе због које се запосленом може отказати уговор о раду представља непридржавње одредаба закона, статута и општег акта предузећа, а према члану 5. став 2. Правилника о коришћењу службених мобилних телефона од 26.11.2012. године постоји обавеза корисника службеног мобилног телефона предузећа да буде доступан на мобилни телефон у свако доба, чак и за време коришћења одсуства са рада због коришћења годишњег одмора и боловања. Пошто је утврђено да се тужила 25.12.2012. године није одазвала позиву упућеном од стране секретарице директора туженог у временском периоду од 14,02 часова - 14,20 часова, јер због саобраћајне буке у прометној улици којом се враћала са састанка одржаног у згради општине пешице није чула звук телефона који је био у ташни, а по доласку у седиште предузећа одмах се јавила директору туженог и понудила да пође колима на састанак Градског већа за чије заказивање претходно није знала, правилан је закључак суда да понашање тужиле не одступа од пажње уобичајеног просечног запосленог коме је дат службени мобилни телефон, те да супротно наводима ревизије, нема кривице тужиле као субјективног односа запосленог према учињеној радњи као основа по ком послодавац може запосленом да откаже уговор о раду.

Према члану 21. тачка 23. уговора о раду закљученим међу парничним странкама, повреду радне обавезе због које запосленом може да се откаже уговор о раду чини давање нетачних података, ако је то било од битног утицаја на доношење одлуке, а према члану 22. тачка 6. истог уговора, запосленом може да се откаже уговор о раду и ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код

послодавца и то - намерно стварање незадовољства, односно узнемирење међу запосленима и пословним партнерима, ширењем нетачних и неоправданих информација о пословању предузећа као и запосленим лицима. У конкретном случају, приликом претреса личних ствари тужиле од стране неовлашћених лица, а по налогу в.д. директора туженог, у тужилиној ташни су пронађена два примерка анонимног писма којим се исказује незадовољство радом и понашањем в.д. директора туженог, међутим, утврђено је да назначено писмо није састављено на рачунару којим је тужилца била задужена, нити је примљено и дистрибуирано преко тог рачунара, а за његово постојање послодавац је сазнао тако што је секретарица в.д. директора у копир машини нашла примерак писма. Давање нетачних података чини повреду радне обавезе за коју послодавац може запосленом отказати уговор о раду ако су они од битног утицаја за доношење одлуке о радноправном статусу неког запосленог или о доношењу одлуке из делатности послодавца. Када давање нетачних података није од утицаја на доношење такве одлуке, не постоји ни повреда радне обавезе за коју се запосленом може отказати уговор о раду. Како је тужилца пре извршеног претреса негирала да је упозната са садржином назначеног писма, само поседовање писма није доказ да је запослена ширила информацију о пословању предузећа и запосленим лицима у њему, па је правилан закључак судова да није учинила повреду радне обавезе која јој је стављена на терет, а због које може да јој се откаже уговор о раду због непоштовања радне дисциплине.

Правилна је и одлука о враћању тужиле на рад јер је донета правилном применом одредбе члана 191. Закона о раду.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић